

Při zkoumání existence a rozsahu povinnosti náhrady nákladů správního řízení s hlediska předpisu odst. 2. § 128 spr. ř. zůstává mimo úvahu otázka, zda bylo vůbec nutno, aby si strana přibrala právního zástupce.

Nejvyšší správní soud se zabýval výkladem pojmu »nutné náklady právního zastupování« v odst. 2. § 128 správního řádu již ve svém nálezu Boh. A 12185/1935, v němž dovodil, že podle § 128 spr. ř. lze upatnit nárok na náhradu nákladů právního zastupování ve správním řízení, pro něž platí ustanovení správního řádu, na rozdíl od dřívějšího platného práva, které připouštělo náhradu nákladů správního zastoupení jen tam, kde to speciální předpisy dovolovaly, vůbec, a že k nutným nákladům se počítají i nutné náklady právního zastupování. Bylo-li tedy o sporném nároku meritorním vydáno úřední rozhodnutí a zvítězila-li podle tohoto rozhodnutí úplně strana, která nárok na náhradu takových útrat uplatňuje, je na úřadu, aby posoudil nutnost nákladů.

Správnost předeslaného názoru podporuje dále i úvaha, že mluví-li odst. 1. § 128 spr. ř. o nákladech řízení zcela všeobecně bez jakéhokoliv dalšího rozeznávání a připouští-li naproti tomu odst. 2. toliko nárok na náhradu nutných nákladů, čítajíc v to i případné nutné náklady právního zastupování, je z toho zřejmo, že s hlediska nároků ve smyslu 2. odst. § 128 spr. ř. jest rozhodné, nikoliv zda právní zastoupení bylo nutné, nýbrž zda a které jednotlivé likvidované útraty takového zastoupení byly nutnými. Z toho plyne, že otázka, zda bylo vůbec nutno, aby si strana v tom kterém administrativním procesu přibrala právního zástupce, nepřichází s hlediska předpisu § 128, odst. 2. správního řádu vůbec v úvahu.

(Nález z 25. listopadu 1937, č. 2051/35-3.)

Pokuta ukládaná starostou členu obecního zastupitelstva podle § 44 ob. zř. čes. jest pokutou pořádkovou a nikoliv výronem trestní pravomoci obecní.

Na sporu byla otázka přípustnosti odvolání z rozhodnutí okresního úřadu, jímž bylo odmítnuto odvolání do výměru obecního starosty, jímž byla členu obecního zastupitelstva uložena podle § 44 obec. zřiz. čes. pořádková pokuta.

Své rozhodnutí, jímž odmítnuto bylo odvolání jako nepřipustné s odůvodněním, že není pro ně zákonného podkladu, označil žalovaný úřad jakožto konečné. Žalovaný úřad neuvedl sice, o kterou zákonnou normu opírá výrok o konečnosti svého rozhodnutí, nemohl však při tom — po názoru nejv. spr. soudu — mít na zřeteli jinou normu, než článek 8. org. zák. č. 125/1927 Sb., a to buď odst. 2., větu 2., nebo odst. 3., neboť jen v případech tam uvedených končí zásadně instanční postup úřadů politických u okresního úřadu.

Poněvadž žalovaný úřad mluví ve svém rozhodnutí výslovně o tom, že odmítá odvolání z trestního nálezu, měl patrně